

[Inge Krogh.]

må skænkes for unge på restaurationer, kan de gå til sportshallerne og købe, ligesom de kan få det på skolen til skolefester; man har i hvert fald af pressen fået en formodning om, at problemet er stigende. Jeg har også i referatet af et møde i Den Personlige Friheds Værn i Ålborg læst, at en viceskoleinspektør udtalte, at han ikke længere tog på ekskursion med sine elever og ikke holdt skolefester mere, fordi der blev fundet hundreder af flasker i klasserne efter en sådan skolefest. Jeg var for nogen tid siden på et københavnsk gymnasium, hvor man diskuterede bl. a. dette problem, og de erkendte, at det var meget stort: der blev drukket ganske kolossalt meget til disse skolefester. Jeg tror altså ikke, der ville ske noget overgreb på den personlige frihed ved, at man forbød salg til unge under 18 år. Det kan lade sig gøre: i Norge er det gennemført. Man må have en regel om identitetskort; det siger man er et indgreb i den personlige frihed, men man har det også i Amerika i visse af staterne.

Jeg er meget glad for det forslag, som er kommet fra flere af ordførerne om en virkelig bred debat om alkohol, og kan i højeste grad slutte mig til det.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Den medfart, disse forslag har fået, var ikke uventet, men alligevel synes jeg, det er glædeligt at sidde og høre på det, fordi man siger, man har forståelse for problemet, og det er jo det, der er hele sagens kerne.

For kort tid siden kunne vi vedtage, at nu skulle man tvinges i en sele, og begrundelsen var her, at samfundet ikke havde råd til at lade folk selv bestemme. Undersøgelser viser — og vi kan måske også få tal klart frem — at alkoholspørgsmålet nok er det dyreste, vi har herhjemme. På visse hospitaler har det vist sig, at $\frac{1}{3}$ af indlæggelserne skyldes en eller anden lidelse, hvor alkohol er med. Problemet er alvorligt for os alle, for det drejer sig jo i dette tilfælde her om de 14—17-årige, altså de unge, som man gerne vil beskytte så godt, det overhovedet er muligt. Jeg ved godt, det er umuligt at kontrollere et forbud, men vi sagde også ved selen, at det kunne måske redde nogle; det kunne også være, dette kunne redde nogle fra at komme ud i misbrug.

Jeg har læst om en ung pige på 15 år, der selv siger: hvorfor tillader I voksne salg af spiritus til unge? Hendes ven havde et problem, han begik kriminelle handlinger, når han blev fuld, og det var selvfølgelig et meget stort problem for hende.

Jeg glæder mig til, at vi sammen herinde virkelig alvorligt vil tage problemet op og få gjort noget ved det; så har debatten ikke været forgæves og heller ikke genfremsættelsen.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg har med interesse lyttet til de bemærkninger, som kom fra både fru Mette Madsen, fru Aase Olesen og også fru Eva Rothenborg og andre, om, at man ville have en debat om disse ting. Jeg tror også, det egner sig for udvalgsarbejde, så man kan få noget materiale, for vi kan jo sagtens stå op og sige, at spiritus er skadeligt, og det skal vi bekæmpe.

Må jeg sige både til fru Inge Krogh og fru Inger Stilling Pedersen, at ingen af ordførerne har nægtet, at der er et problem, men det er at sætte kikkerten for det blinde øje, når man tror, at man ved at gøre frugten forbuden skaber en anden situation, nej, så bliver det meget, meget mere interessant. Jeg husker fra krigens år, hvor den omstændighed, at man ikke kunne få tobak, medførte, at alle skulle have det; noget tilsvarende ville desværre også komme til at gælde, hvad alkohol angår.

Jeg tror i og for sig ikke, der er grund til at forlænge debatten om disse ting, for der er jo enighed om, at det er et problem; der er enighed om, at vi også vil gøre noget ved det.

Men der er lige så meget enighed i dette folketing om, at alting skal skæres ned, og der er også enighed om, at de bevillinger, jeg gerne ville have, er skåret meget, meget langt ned. Men hvis folketinget i almindelighed mener, at der er penge tilovers til forebyggende virksomhed og oplysning, modtager jeg meget gerne bidrag her fra folketinget; det er det, jeg mangler.

Når man henviser til, at man i Norge og i Sverige har kunnet gennemføre et forbud, må jeg henvise til det, som fru Aase Olesen sagde om annoncen: „Lille sort og hvid hund søger velbeslået herre til selskab“. Og ville man f. eks. nægte en omtale af, at der har